

Kolda Nikolett

ÁLOM

Rabul ejt az éj, a való megtörni látszik

Éled a holdfény, a nap lassan alszik

A habcsók fellegek akár pár csábító rege

Igaz illúzió, tán szüntelen óhaj

Egy sosem nyíló vágy, egy valós mese

Dísz muzsika misztikus zaj

Csöpp tengerek fodros úrnyi palota

Óvó lidérc, bajnok vitéz

Rózsás fellegvár fekete fala

Repít a magasba, a rossz elvész

Ugyan száguldó képzelet, mint fenséges táj

Fantázia űr teli olykor kopár

Testet ölt a cél, egy elragadó báj

Elérni, mire mindenki vár

Véget érő végtelen, érzem mit élek örök

De a nap pillámra ülve eszmél

Szemem lomhán kitárom

Hisz tudom, az alkony elhozza a reményt.